

[Leif Hermann]

Der er givetvis andre eksempler, men det helt afgørende er, at vi ikke kan være sikre på, at retssikkerheden i alle landets kommuner er ens.

Jeg tror, det var hr. Ikast, der sagde, at den enkelte sagsbehandler selv må vurdere, hvornår man vil møde op. Det er lige præcis det, den enkelte sagsbehandler ikke selv må. Vi må have en ensartet retsstilling fra kommune til kommune i disse situationer, for de, der skal beskyttes, er nogle børn og unge mennesker, som det sociale udvalg har en opgave over for.

Fru Birthe Rønn Hornbech spurgte: hvad så med ham, der er 17 år og bliver afhørt for spirituskørsel, og hvad med ham, der står i retten med den udborede knallert? Jeg vil ikke afvise, at der kan være visse virkninger af forslaget, som trænger til at blive bedre belyst, men på den anden side, drejer det sig om en 17-årig, der bliver taget for spirituskørsel, er det da muligt, at fru Birthe Rønn Hornbechs erfaring er, at de er så hårdkogte, disse pæne unge mennesker, at de sandelig ikke behøver nogen bistand i den situation, men jeg er nu ikke sikker på, at de alle sammen er det, og jeg er også temmelig overbevist om, at tilstedeværelsen af det sociale udvalgs repræsentant sagtens kunne være berettiget i de situationer.

Med hensyn til den udborede knallert og afhøringen i retten vil jeg såmænd nok give fru Birthe Rønn Hornbech ret; det er muligt, at man kan gøre det, at man indsætter en modifikation, der gør, at noget sådant ikke er fornødent.

Lad mig afslutningsvis om spørgsmålet sige, at det sociale udvalgs indsats i forholdet til børn og unge kan opfattes på mange forskellige måder. Den børnepolitik, vi inden for det socialpolitiske område her i landet har været i stand til at gennemføre siden bistandslovens vedtagelse, forekommer ikke imponerende. Når vi ikke har kunnet skabe vilkår, der har gjort, at antallet af kriminelle børn og unge er gået ned, og når vi ikke har kunnet konstatere ret meget andet, end at antallet af problemer for børn og unge er steget gevaldigt gennem de sidste ti år, er det mindste, vi kan gøre, at skabe nogle formelle eller nogle retlige garantier for disse børn og unge, når de er kommet ud i en så kedelig situation som den at blive taget med på politistationen til afhøring og – hvis de er over

15 år – eventuelt senere sigtelse og tiltale. Det er det mindste, vi kan gøre, når vi ikke kan gøre det andet, der er den egentlige hensigt med forslaget. Man kunne godt sige, at det er en slags nøjsomhed, en slags opgiveness af at føre en ordentlig og fornuftig børnepolitik i dette land, men så længe vi ikke kan det, må vi i hvert fald skabe nogle retlige garantier, der er betryggende, og det er de ikke, når vi ikke kender situationen i hver enkelt kommune.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 111:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af pensionisternes vilkår.

Af Erik B. Smith (S) m.fl.
(Fremsat 11/2 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

I dette beslutningsforslag fremkommer socialdemokratiet med en række forslag til anvendelse af de udisponerede midler i den sociale pensionsfond.

Som bekendt har regeringen fremsat forslag om anvendelse af den sociale pensionsfonds udisponerede midler til finansiering af en delpensionsordning, og da pensionsfondens midler selv med en vis behændighed nu engang ikke kan anvendes to gange, må regeringen alene af den grund afvise beslutningsforslaget.